

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς κατ' ἱσοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 20 Ἰουλίου 1896

Ἔτος 18^{ον}.—Ἀριθ. 28

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 209)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

ΑΓΩΝ ΜΕΤΑΞΥ ΔΥΟ ΡΕΥΜΑΤΩΝ

Ἐπὶ τέλους! Ἡ «Εὐδρομος Οἰκία» εὐρίσκετο ἐπὶ ξηρᾶς, χωρὶς νὰ τὴν τρομάξῃ πλέον ἡ ἐπαπειλουμένη τῆξις τοῦ παγωμένου πεδίου. Φαντάζεται τις εὐκόλως τὴν χαρὰν τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ.

Τὸ σκότος ἐπῆλθεν· ἡ ἄμαξα ἐστάθμευσεν ἐπὶ τοῦ νησουλίου Διομήδους, πεντακόσια ἢ ἑξακόσια βήματα ἀπὸ τῆς ἀκτῆς. Μετὰ τὰς συνήθεις ἐργασίας τῆς σταθμεύσεως, ἐφρόντισαν περὶ τῶν ἀλόγων καὶ κατόπιν περὶ τῶν «λογικῶν» κατὰ τὴν ἐκφρασὴν τοῦ Κασκαμπέλ. Οἱ ἐξηντηλμένοι ἵπποι πρὸ παντός, εἶχον ἀνάγκην μεγάλης περιποιήσεως.

Τὸ ψῦχος σχετικῶς δὲν ἦτο διόλου δριμύ· ἡ θερμομετρικὴ στήλη μόλις ἐδείκνυε τέσσαρας βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν. Ἄλλ' ἀδιάφορον! Ἄς ἀνῆρχετο τώρα ὅσον ᾔθελεν ἡ θερμοκρασία. Θὰ περιέμενον ἐν ἀσφαλείᾳ νὰ κατέλθῃ πάλιν καὶ νὰ στερεοποιηθῇ ὁριστικῶς ὁ πορθμός. Ὁ χειμὼν δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐνσκήψῃ ἐν ὅλῃ του τῇ δριμύτητι.

Ἐπειδὴ ἦτο νύξ, ὁ κύριος Σέργιος ἀνέβαλε διὰ τὴν ἐπομένην τὴν ἐξερεύνησιν τοῦ νησουλίου. Δι' ὃ ἄμα ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον, ἔπεσε καὶ αὐτὸς νὰ κοιμηθῇ, μετὰ τοὺς δεινοὺς κόπους τῆς ἡμέρας.

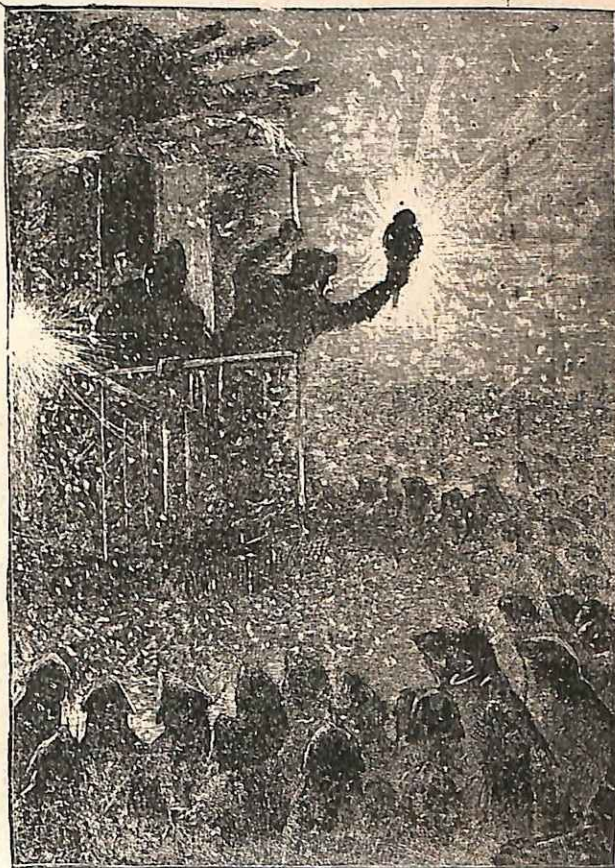
Μετ' ὀλίγον ἡ Εὐδρομος Οἰκία ἐβυθίσθη εἰς ὕπνον. Ἄλλ' αὐτὴν τὴν νύκτα ἡ Κορνηλία δὲν ὦνειρεύθη οὔτε βάρθρα, οὔτε καταποντισμούς.

Τὴν ἐπομένην—25 Ὀκτωβρίου,—ἄμα ἐφεξεν ἄρκετά, ὁ κύριος Σέργιος, ὁ Καίσαρ Κασκαμπέλ καὶ οἱ δύο τοῦ υἱοῦ ἐξῆλθον διὰ νὰ ἴδουν τὴν νῆσον. Εὐθὺς ἀμέσως τοὺς κατέπληξε τὸ ἀπίστευτον ἐκεῖνο πλῆθος τῶν φωκῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον καταφύγῃ ἐκεῖ.

Παρατηρῶν τις τὸν χάρτην, θὰ ἐκπλαγῇ ἐκ τῆς ὁμοιότητος, τὴν ὁποίαν παρουσιάζουν πρὸς ἀλλήλας αἱ δύο ἀκ-

ταί, ἡ ἀμερικανικὴ καὶ ἡ ἀσιατικὴ. Ἐδῶθεν ἡ γῆ τοῦ Πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας ἀνταποκρίνεται πρὸς τὴν ἀπέναντι χερσονήσον τῶν Τσουξῆς· ὁ κόλπος τοῦ Νόρδων ἔχει ἀντίστοιχον τὸν κόλπον τοῦ Ἀναδύρ· ἡ ἄκρα τῆς ἀλασκανικῆς χερσονήσου κάμπτεται ὡς ἡ τῆς χερσονήσου τῆς Καμτσιάτσκας καὶ τὸ σύνολον κλείεται ὑπὸ τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν Ἀλεουτιανῶν νήσων. Ἐν τούτοις δὲν δύναται τις νὰ συμπεράνῃ, ἐκ τούτου ὅτι ἡ Ἀμερικὴ ἐχωρίσθη ποτὲ ἐκ τῆς Ἀσίας ἀποτόμως διὰ τινος μεγάλου σεισμοῦ, φερ' εἰπεῖν, ἐν προϊστορικῇ ἐποχῇ, ἐξ οὗ θὰ προέκυψεν ὁ Βερίγγειος Πορθμός, διότι τὰ εἰσέχοντα μέρη τῆς μιᾶς ἀκτῆς δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὰ ἐξέχοντα τῆς ἄλλης.

Ἐκ τῶν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο ἀκτῶν διεσπαρμένων νήσων, ἡ νῆσος Πριβυλῶφ καὶ ἡ νῆσος Βερίγκ χρησιμεύουν εἰδικώτερον ὡς καταφύγιον εἰς τὰς μεγάλας ἀγέλας τῶν φωκῶν, αἱ ὁποῖαι ἀφθονοῦν εἰς τὴν θάλασσαν ταύτην, ἀνερχόμεναι εἰς ἑκατομμύρια. Διὰ τοῦτο εἶνε τὸ ἐντευκτήριον τῶν κυνηγῶν τῶν ὠτάρων καὶ τῶν ἐνυδρίδων, αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε, πρὸ ἐνὸς αἰῶνος, ἦσαν ἀκόμῃ πολυπληθέστεραι. Τὰ ὄψαρα ὅμως, — ὑπὸ τὸ γενικὸν τοῦτο ὄνομα περιλαμβάνονται ἐν γένει τὰ φωκοειδῆ, οἱ θαλάσσιοι λέοντες, οἱ θαλάσσιοι βόες, αἱ θαλάσσιοι ἄρκτοι κλ. — ἐπειδὴ εἶνε καταπληκτικῶς γόνιμα, ἂν καὶ πολὺ τὰ κυνηγῶν, δὲν φαίνεται ὅτι θὰ ἐκλείψουν ποτέ. Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν δύο τούτων νήσων καὶ εἰς τὰς ἄλλας τῆς Βερίγγειου θαλάσσης ὑπῆρχον ἀφθονα τὰ ζῷα ταῦτα. Ὁ κύριος Σέργιος καὶ οἱ σύντροφοί του ἐδύναντο νὰ κρίνουν περὶ τούτου, ἐξ ὧν ἐβλεπον εἰς τὸν Διομήδην. Ἡ παραλία

«Ἦναψαν τοὺς φανούς καὶ εἶδον χιλιάδας φωκῶν.»
(Σελ. 218, στήλ. γ'.)

ὅλη ἐμυρμηκία ἀπὸ φώκας, εἰς τόσῳ πυκνὸν στοίβαγμα, ὥστε ὁ τάπης τῆς χιόνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἴσταντο, δὲν ἐφαίνετο διόλου.

Τὰς ἐβλεπον, ἐνῶ ἐβλεπον καὶ ἐκεῖναι τοὺς ὀχληροὺς ἐπισκέπτας τῆς νήσου. Δὲν ἐκινεῖντο ἀπὸ τὴν θέσιν των, ἀλλὰ θυμωμέναι ἴσως ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην κατάκτησιν τοῦ καταφυγίου των, ἐξέτεμπον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παραπεταμένον τινὰ μυκηθμόν. Καὶ ἀγορευόμεναι, ἐκίνουν ζωηρῶς τοὺς ἐμπροσθίους τῶν πόδας, ἢ μᾶλλον τὰ περὶ γὰ των, ἀνοιγόμενα ἐν σχήματι ῥιπίδιου.

Ἐννοεῖται ὅτι οὔτε ὁ κύριος Σέργιος, οὔτε ὁ Γιάννης ἐσκέφθησαν νὰ κυνηγήσουν τὸ στράτευμα τοῦτο τῶν ἀμφιβίων. Καὶ ὅμως τὰ δέρματά των ἦτο

θησαυρός, καθώς παρητρεί ο Κασκαμπέλ. Αλλά η έπίθεσις θα ήτο άνωφελής και μάλιστα κινδυνώδης. Τά ζώα ταύτα, έπίφοβα ως έκ του άριθμού των, ήδύναντο έξαγριούμενα, να καταστήσωσι πολύ δυσχερή την θέσιν της Εύδρόμου. Οί κίς. Διά τούτου ο κύριος Σέργιος έσύστησε φρόνησιν άκραν.

Και ήδη η έπί της νήσου παρουσία των φωκών, δέν ήτο μία ένδειξις, την όποιαν δέν έπρεπε νάντιπαρέλθουν; Δέν έπρεπε να εξέτάσουν, διατί άρά γε τά ζώα ταύτα να καταφύγουν εις τον σωρόν εκείνων των ξηρών βράχων, οί όποιοι ούδέν ήδύναντο να τοις παράσχουν;

Περί τούτου συνήθη συζήτησις, εις την όποιαν έλαβον μέρος ο κ. Σέργιος, ο Καίσαρ Κασκαμπέλ και ο Γιάννης. Είχον ήδη προχωρήσει μέχρι του κέντρου του νησοδρίου, ένφ' αί γυναίκες ήσυχολούντο εις τά οικιακά, αφήσασαι εις τον Μακρολέεκαν και εις τον Άλέκον την περί των ζώων φροντίδα.

Τήν συζήτησιν ταύτην ήνοιξεν ο κ. Σέργιος, ειπών:

«Φίλοι μου, πρόκειται να ίδωμεν τί συμφέρει καλλίτερα: να φύγωμεν άμέσως από έδω, μόλις ξεκουρασθούν τά άλογα, ή να παρατείνωμεν τον σταθμόν μας;

—Κύριε Σέργιε, απήντησεν ο Καίσαρ Κασκαμπέλ, σκέπτομαι ότι δέν πρέπει να κάμωμεν επί πολύ τους Ροβινσώνας επάνω εις αυτόν τον ξηρόβραχον! Έγώ το όμολογώ, δέν βλέπω την ώραν να πατήσω την γήν της Σιδηρίας!

—Και έγώ αυτό θέλω, πατέρα, είπεν ο Γιάννης. Και όμως δέν πρέπει να ριψοκινδυνεύσωμεν, όπως πριν, εις τον πορθμόν. Άν δέν εύρισκετο αυτό το νησάκι, τί θα έγινόμεθα; Η Νουμάνα απέχει ακόμη καμμία δωδεκαριά λεύγας.

—Ε,αυτάς δέν ήμπορούμεν να τας διανύσωμεν, αν σπεύσωμεν όλίγον, εις τρείς ή τέσσαρας σταθμούς;

—Δύσκολον πράγμα, απεκρίθη ο Γιάννης, και αν ακόμη ή κατάστασις του πορθμού μάς το επέτρεπε.

—Νομίζω ότι ο Γιάννης έχει δικαίον, είπεν ο κύριος Σέργιος. Αφ' ου ο καιρός έγγλύκανε τόσο πολύ, θα ήτο άφροσύνη νάφήσωμεν τώρα εύθως την ξηράν. Άνεχωρήσαμεν πολύ ένωρίς από το Πόρτ-Κλαράνς, ως προσπαθήσωμεν να μη αναχωρήσωμεν πολύ ένωρίς και από τον Διομήδην! Το βέβαιον είναι ότι ο πορθμός δέν επάγγασεν ακόμη στερεώς καθ'όλην του την έκτασιν.

—Και έκ τούτου προέρχονται εκείνοι οί τριγμοί,τους όποιους ήκουσα και χθές ακόμη, προσέθηκεν ο Γιάννης.

—Βεβαίως, απήντησεν ο κύριος Σέργιος, τούτο αποτελεί μίαν ένδειξιν πολύ σπουδαίαν, αλλά υπάρχει και μία άλλη.

—Ποία; ήρώτησεν ο Γιάννης.

—Είνε επίσης σπουδαία: ή παρου-

σία των άπαράριθμων αύτων φωκών, αί όποiai άγόμεναι υπό του ένστικτου των, κατέκλυσαν τον Διομήδην. Βεβαίως αύται θάνεχώρησαν από τας άνω άκτάς αύτης της θαλάσσης και θα διηυθύνοντο προς την νήσον Βέριγκ ή προς τας Άλεουτιαννάς νήσους, όταν προησθάνθησαν κάποιαν προσεχή μεταβολήν. Είδον ότι δέν έπρεπε να μείνουν περισσότερον επί του πορθμού. Τί θα συμβή; καμμία τήξις του πάγου, υπό την έπίδρασιν της άνυψουμένης θερμοκρασίας, ή καμμία θραύσις του παγωμένου στρώματος από κανέν υποθρύχιον φαινόμενον; Δέν είξεύρω. Αλλά, εάν βιαζώμεθα ήμεεις να φθάσωμεν εις την άσιατικήν ακτήν, άλλο τόσο και τά άμφίβια ταύτα βιάζονται να φθάσουν εις τά συνήθη των ένδαιτήματα, εις την νήσον Βέριγκ ή εις την νήσον Πρίδουλφ. Διά να σταματήσουν λοιπόν εις τον Διομήδην, σημαίνει ότι αναγκάζονται από ισχυρότατον λόγον.

—Και ποία λοιπόν είναι ή γνώμη σας, κύριε Σέργιε; ήρώτησεν ο Κασκαμπέλ.

—Είμαι της γνώμης να μείνωμεν έδω όσφ θα μένουν και αί φώκαι. Αμα φύγουν αύταί, σημαίνει ότι ο κίνδυνος παρήλθε και ότι ήμπορούμεν να φύγωμεν και ήμεεις.

—Ω, διάβλε! είπε κάπως άπογοητευμένος ο Κασκαμπέλ.

—Πιστεύω όμως ότι ή διαμονή μας έδω, ούτως ή άλλως δέν θα παραταθή τόσο πολύ,έξηκολούθησεν ο κύριος Σέργιος, όσον όψιμος και αν είναι ο χειμών αυτό το έτος. Τώρα εύρισκόμεθα εις το τέλος του Οκτωδρίου και μολονότι το θερμόμετρον αύτην την στιγμήν είναι εις το μηδέν, από μιάς ήμέρας εις άλλην είμπορεί έξαφνα να πέσει κατά είκοσι βαθμούς. Μόλις φυσήση ο βορρᾶς, ή επιφάνεια του πορθμού θα γίνη στερεωτέρα από ξηράν. Λοιπόν ή γνώμη μου είναι να μείνωμεν έδω, έφ' όσον δέν μας αναγκάζει τίποτε να φύγωμεν.

Κατόπιν της συζητήσεως ταύτης, άπεφασίθη να μείνη ή Εύδρομος Οικία» επί του Διομήδους, περιμένουσα την τελείαν στερεοποίησιν του πορθμού.

Τήν ιδίαν ήμέραν ο Σέργιος και ο Γιάννης περιήλθον όλην την Ίννησιδα. Είχε περίμετρον μόλις τριών χιλιομέτρων.Και κατά το θέρος ακόμη πρέπει να ήτο ξηρά.Σωρός βράχων και τίποτε άλλο. Έν τούτοις ήκει δια να χρησιμεύση ως στήριγμα της περιφήμου γεφύρας του Βεριγγείου, την όποιαν ώνειροπόλει ή κυρία Κασκαμπέλ, εάν ποτε οί ρώσοι και οί άμερικανικοί μηχανικοί επεχειρουν να συνενώσουν τας δύο ήπειρους — αντιθέτως προς ό,τι εκαμεν εις το Σουέζ ή Λεσάψ.

Κατά τους περιπάτους των, οί επισκέπται επρόσχεαν πολύ να μη τρομάξουν τας φώκας. Έν τούτοις ή παρουσία των

ανθρώπων είχαν έξερεθίση παραδόξως τά ζώα ταύτα. Οί άρρενες έξέπεμπον βραχνάς κραυγάς, κρίζοντες πλησίον των τας οίκογενείας των, αί όποiai άπετελούντο από πολλάς συζύγους και από τεσσαράκοντα και πενήκοντα πολλάκις μικρά. Αί ήκιστα φιλικαί αύται διαθέσεις εκίνησαν την προσοχήν του κυρίου Σεργίου, προπάντων όταν παρητρήσε ότι τά άμφίβια έπλησίαζον όλονέν προς το μέρος όπου έστάθμευεν ή άμαξα. Μεμονωμένα δέν τα έφοβούντο, αλλά θα ήτο δύσκολον, άδύνατον ίσως, νάντισταθούν εις τόσον πληθος, εάν ποτε επεχειρουν να διώξουν τους παρεισάκτους, οί όποιοι ήλθον να τους διαφιλονεικήσουν την κατοχήν του Διομήδους. Και εις τον Γιάννην έπίσης εκαμεν έντύπωσιν ή λεπτομέρεια αύτη, επέστρεψαν δέ και οί δύο πολύ τεταραγμένοι.

Η ήμέρα διέρρευσε άνευ έκτάκτου τινός. Μόνον ή αύρα, ήτις πνευεν έκ του νοτιοανατολικού, μετεβλήθη εις άνεμον. Προφανώς ήπειλειτο καμμία μεγάλη θύελλα, έκ των άρκτικών εκείνων αί όποiai διαρκούν πολλὰς ήμέρας, τούτο δ' έμαρτύρει και ή άπότομος κατάπτωσις της βαρομετρικής στήλης μέχρι του έδδομηκοστού δευτέρου εκατοστομέτρου.

Η νύξ λοιπόν δέν προοιωνίζετο καλή. Προς επίμετρον, αφ' ου άπεσφύρησαν όλοι εις το δωμάτιον της Εύδρόμου Οί κίς, μυκηθμοί άρκετά άπειλητικοί άντήχουν μετά των μυκηθμών άνέμου. Αί φώκαι έπλησίαζον όλονέν την άμαξαν και ήρχισαν να την περικυκλώνουν. Οί ίπποι έχρεμέτιζον από τον φόβον των και οί σκύλοι επαύγιζον τας φώκας λυσσώδως, αλλά και ματαίως. Ηναγκάσθησαν να σηκωθούν, να έξέλθουν και να σύρουν πλησίον των τον Βερμούτ και τον Μονομάχον, δια να τους φυλάττουν.Τά ρεβόλβερ και τά τυφέκια έπληρώθησαν. Όπωσδήποτε ο κύριος Σέργιος έσύστησε μόνον έν έσχάτη ανάγκη να τα μεταχειρισθούν.

Η νύξ ήτο σκοτεινοτάτη. Έπειδή ούδέν ήδύναντο να διακρίνωσιν έν τῷ μέσῳ του πυκνού εκείνου σκότους,ήναψαν τους φανούς και υπό το ισχυρόν αύτων φῶς είδον χιλιάδας φωκών, πολιορκουσάν την Εύδρομον Οικίαν». Άναμφιβόλως δέν επερίμενον παρὰ την ήμέραν, δια να έφορμήσουν.

—Άν πέσουν επάνω μας, είπεν ο κύριος Σέργιος,πάσα αντίστασις θα ήτο ματαία!

—Και τώρα τί θα γίνη; είπεν ο Γιάννης.

—Πρέπει να φύγωμεν.

—Πότε; ήρώτησεν ο Κασκαμπέλ.

—Τῶρ' άμέσως! απήντησεν ο κύριος Σέργιος.

(Επεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΖΩΟΦΙΛΟΙ ΚΑΙ ΚΡΕΩΦΑΓΟΙ

Άγαπητοί μου,

Η προηγουμένη μου έπιστολή, περί της προς τά ζῶα αγάπης και της Έταιρίας των Ζωοφίλων, ένέπνευσεν εις ένα έκ των μικρών μας φίλων, τον Χάλασμο ν Κόσμου, την εξής άπορίαν, την όποιαν μου υπέβαλε δια της Διαπλάσεως.

«Έρωτήσατε σᾶς παρακαλῶ τον κύριον Φαίδωνα, διατί, αφού πρέπη νάχα-πώμεν και να προστατεύωμεν τά ζῶα, τά σφάζομεν και τά τρώγομεν; Άν το ξύλον ένδς σκληροῦ καραγωγέως μάς κάμνη φρίκην, διὰτι νάνεχώμεθα την σφαγήν, την χύσιν τόσοσ άθώου αίματος βοδών, αϊγῶν, προβάτων, ινδιάνων, περιστερών και ίππων ακόμη; (διότι, καθώς άνέγνωσα, εις άλλα μέρη τρώγουν και το κρέας του ίππου.) Δέν πονοῦν αύτά τά ζῶα; δέν υποφέρουν; δέν οϊμῶζουν; δέν απορραίνονται; Διατί λοιπόν ή ζωοφιλία μας να περιορισθῇ μόνον εις τά μη τρωγόμενα ζῶα και μόνον σκληρότης και άπανθρωπία (!) να είναι ή μοῖρα των τρωγομένων; Τί να σας είπω! αν ήμουν άλογον ζῶον θα έπαρακαλοῦσα τον πανάγαθον Θεόν να μου δώση το σκληρότερον, το δυσπεπτότερον και το άνοστότερον κρέας,έστω και αν επρόκειτο δια τούτο να υποφέρω όλα τά βάσανα του κύρ-Γαϊάρου. Διότι δέν θάρρηθητε βέβαια, ότι από το ξύλον,και το τακτικόν ακόμη πολύ χειρότερον είναι το μαχαῖρι 'ςτο λαϊμό.»

Υποθέτω ότι παρομοία άπορία έγεννήθη εις τον νοῦν και άλλων μικρῶν ζωοφίλων, δια τούτο θάπαντήσω δια της σημερινῆς μου έπιστολῆς και προς εκείνους, οί όποιοι δέν ήρώτησαν εἴμη μόνον τον έαυτόν των. Πραγματικῶς, το να φονεύη και να τρώγῃ κανείς τά ζῶα, κάθε άλλο άποδεικνύει παρ' αγάπην προς αύτά. Ένωσ το αίσθημα της φρίκης, το όποιον ή βάρβαρος και σκληρά αύτη πρᾶξις έμπνέει εις πᾶσαν εύαίσθητον ψυχήν. Έγνώρισα μάλιστα ανθρώπους, οί όποιοι δέν θα συγκατετίθεντο ποτέ, και αν επρόκειτο ακόμη να λιμοκτονήσουν, όχι μόνον να σφάζουν ζῶον, αλλά και να το φάγουν ακόμη, αν τυχόν το έδλεπον σφάζόμενον. Άλλοι πάλιν αισθανονται επί πολὺν καιρόν άποστροφὴν προς το κρέας,αν διέλθουν κατά τύχην από σφαγεῖον έν ενεργεία και ακούουν τους έπιθανατίους ρόγχους των άθῶων θυμάτων ή ίδουν άχνίζον ακόμη το αίμά των. Άλλοι δέν άνέχονται εις την τράπεζάν των το κρέας παρὰ μόνον εις κι-μάν ή τοῦλάχιστον εις λεπτότατα τεμάχια, ώστε να μη τους υπενθυμίζει πλέον το ζῶον το όποιον έσφαγή προς χάριν των. (Ένωσεται ότι οί τελευταῖοι αύτοί

οὔδέποτε τρώγουν άρνί της σούβλας, κεφαλάκι ή ποδαράκια.) Άλλων τέλος ή εύαίσθησις περιορίζεται εις το να μη τρώγουν έκ του ζῶου ή του πτηνοῦ, το όποιον έθρεψαν επί τινα καιρόν εις την οίκίαν των και το έγνώρισαν, —πρᾶγμα το όποιον δέν τους έμποδίζει άλλως να ξεκοκαλιάζουν κάθε άγνωστον σφαγιον, μετά του όποιου ή πρώτη γνωριμία γίνεται επί της τρυφηλῆς τραπέζης... Άλλ' είναι περιττόν νάπαριθμῶ τους πολλούς και ποικίλους τρόπους κατά τους όποιους ή καρδιά του εύαίσθητου ανθρώπου διεμαρτυρήθη και διαμαρτύρεται κατά της σφαγῆς των άτυχῶν ζῶων, των όποιων το μόνον έγκλημα είναι ότι έτυχε να έχουν την σάρκα νόστιμην και θρεπτικήν. Το γεγονός είναι ότι το αίσθημα υπάρχει και δυσκόλως θα ήδύνατο τις να υποστηρίξῃ ότι δέν είναι άρκετά δικαιο-λογημένον. Διά τούτο δέν άπόρησα διόλου αν ο μικρός μας εκείνος και εύφυέστατος φίλος διεμαρτυρήθη, διότι από των τυράννων, των βασανιστῶν, των έχθρῶν των ζῶων, έξήρσα εις την προηγουμένην μου έπιστολήν δια της σιωπῆς, τους σφαγεῖς, τους κρεοπώλας και τους κρεοφάγους.

Και όμως—το κακόν είναι αναγκαῖον. Όπως και τά ζῶα, έχει και ο άνθρωπος ανάγκην τροφῆς. Όπως και τά ζῶα τρώγουν άλλα ζῶα δια να ζήσουν, και ο άνθρωπος σφάζει και τρώγει δια να ζῇ. Γνωρίζετε ότι υπάρχουν εις τον κόσμον και άγριοι άνθρωποφάγοι! τότε ή προς τά ζῶα παρομοίωσις είναι ακόμη πιστοτέρα το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό, λέγει ή παροιμία, και ο ισχυρός άνθρωπος τρώγει τον ασθενέστερόν του. Ο πολιτισμός τους άνθρωποφάγους τους μετέβαλεν εύτυχῶς εις κρεοφάγους. Ο έξημερωμένος άνθρωπος δέν φαίνεται πλέον τόσοσ σκληρός προς τον όμοιον του,και αύτοί οί κακούργοι, οί όποιοι σφάζουν, δέν πιστεύω ποτέ να καταβροχθίζουν τά θύματά των! Άλλά και πάλιν ο άνθρωπος έχει ανάγκην να φάγῃ και να ζῇ. Ίδου λοιπόν τά ζῶα, τά τετράποδα, τά πτηνά, οί ιχθύς, όλα του ζωϊκού βασιλείου τά έδώματα είδη εις την διάθεσιν του. Τῷ έδωσεν ο Θεός την άδειαν να τρώγῃ όλα του άρέσουν, χωρίς άμαρτίαν.Το λέγει ή Αγ. Γραφή.

Εἶνε άρά γε δυνατόν να παύσουν να σφάζωνται τά ζῶα; Εἶνε δυνατόν ο άνθρωπος να παύσῃ να τρώγῃ και να ζῇ; Μόνον τά προϊόντα της γῆς θα ήρχουν —πρόχειρα πάντοτε και άφθονα—προς τροφήν δισεκατομμυρίων ανθρώπων, αν δέν υπήρχον και τά ζῶα;

Άλλο ζήτημα τούτο. Αυτό δέν θα το εξέτάσωμεν σήμερα. Θέλω μόνον να σας είπω ότι ή προς τροφήν σφαγή των ζῶων, δέν άποδεικνύει οὔτε σκληρότητα, οὔτε θηριωδίαν. Δέν γίνεται από θυμόν, από

εκδίκησιν, από κακίαν, από εύχαρίστησιν. Γίνεται από ανάγκην. Αναγκαῖον κακόν, όπως σας έλεγα ανωτέρω.

Επειτα οί σφαγεῖς όσπετιπολλέιστον δέν είναι βασανισταί. Φονεύουν έν ζῶον μεθ'όλην ίσως την απέχθειαν της ψυχῆς των,και το κάμνουν όσφ το δυνατόν δεξιότερον,ταχύτερον,άνοδυώτερον υπείκοντες άπλῶς εις την ανάγκην. Φαντασθῆτε δέ ότι υπάρχει περίσσις, κατά την όποιαν και αύτο το μαρτύριον επιτρέπεται! Οί φυσιολόγοι πολλάκις πειραματίζονται επί ζῶων και τα άνατέμνουσιν ζῶντα δια να ίδούν ή να δείξουν πῶς λειτουργεί ο οργανισμός. Και τά πειράματα αύτά — επί σκύλων προπάντων, — είναι τόσοσ συχνά και τόσοσ σκληρά, ώστε πολλάκις διεμαρτυρήσαν κατ'αὐτῶν οί ζωόφιλοι. Άλλ' οί επιστήμονες απέδειξαν ότι το δίκαιον είναι υπέρ αὐτῶν.

Κακουργούμεν χάριν της επιστήμης, είπον. Βασανίζομεν το ζῶον δια να μάθωμεν, δια να διδάξωμεν, δια να ώφελήσωμεν την επιστήμην και την ανθρωπότητα. Δυστυχῶς δέν είναι δυνατόν να γίνη κατ' άλλον τρόπον εκτός εάν προτιμάτε νάνατέμνωμεν ζωντανούς... ανθρώπους.Τότε όρίστε σεις πρῶτοι, κύριοι ζωόφιλοι!

Εἶνε περιττόν να σας είπω ότι κανείς δέν έφάνη τόσοσ αυταπάρνητος, και τά επιστημονικά μαρτύρια—άλλο αναγκαῖον κακόν,—έξακολουθοῦν πάντοτε επί ζῶων. Άλλ' εις το ζήτημα τῆς προς τροφήν σφαγῆς, εύρέθησαν αυταπάρνητοι ζωόφιλοι, θελήσαντες να την άποτρέψουν με πᾶσαν θυσίαν. Η κυριωτέρα δέ αὐτῶν είναι το να μη τρώγουν κρέας ποτέ. Άλλά περί των ανθρώπων τούτων εις την προσεχή μου έπιστολήν, διότι ή σημερινή έπαρπάχυνεν, ως να έτρέφετο με το καλλίτερον κρέας.

Σᾶς ασπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΠΩΣ ΚΟΙΜΟΥΜΑΙ

Τόσο χρόνο και καιρό να προσέξω λαχταρῶ πῶς αρχίζω και κοιμοῦμαι και ποτέ δέν το θυμοῦμαι!

Τώρα, λέγω, προσοχή! να του ύπνου ή αρχή! Μά μ' αύτη τη σκέψι μόνη πριν το νοιώσω ξεμερῶναι

Κ' έστὶ δὰ κάθε βολά ο κύρ "Υπνος με γελᾷ. Μὲ γλυκάδες με χορταίνει και το πῶς δέν μου μαθαίνει.

Μ' αν άρέσῃ 'ςτο Θεό πῶς κοιμοῦμαι ν' άγνοῶ, κᾶν ποτέ να μη μου μάθῃ της άκαμασίας τά πάθη.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Μπάτε, κορίτσια, 'ς τὸ χορὸ νὰ μάθετε τραγούδια,
Νὰ ἰδῆτε κόσμ' ὁλόκληρο, φωτολουσμένο κόσμο,
Κι' αὐτὸς ὁ κόσμος νὰρχεται καὶ νὰ περνᾷ ἐμπρὸς σας
Μὲ τὴ χαρὰ τοῦ τραγουδιοῦ, μὲ τοῦ χοροῦ τὴ χάρι,
Καὶ νᾶνε κόσμος ἀξιος, ζωντανεμένος κόσμος
'Απ' τῶν βουνῶν τὰ ἔλατα, κι' ἀπ' τῶν δασῶν τοὺς ἰσκιους
Κι' ἀπὸ τὸ δρόσος τ' Ἀπριλίου, κι' ἀπ' τοῦ Μαγιοῦ τὴν αὔρα.
Μπάτε, κορίτσια, 'ς τὸ χορὸ νὰ μάθετε τραγούδια!
Μὲ τὰ φτερά τοῦ τραγουδιοῦ, μὲ τοῦ χοροῦ τὰ μάγια
'Σ τὴν ἀνθισμένην ἐξοχή, 'ς τοὺς κάμπους νὰ βρεθῆτε
Νὰ ἰδῆτε μέσα 'ς τοὺς ἀγρούς τὰ στάχυα μεστωμένα
Νὰ ἰδῆτε καὶ τὰ καρπερά τ' ἀμπέλια πέρα-πέρα,
Καὶ τῆς δουλειᾶς τὸν ἴδρωτα τὸν τίμιον νὰ ἰδῆτε
Πῶς πέφτει καὶ πῶς γίνεται 'ς τὴ γῆ μαργαριτάρι.
Μὲ τὴ χαρὰ τοῦ τραγουδιοῦ, μὲ τοῦ χοροῦ τὴ χάρι!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟ ΕΥΛΙΝΟ ΠΟΔΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 214)

ΠΡΟ τινων ἡμερῶν, μετὰ
βάς εἰς τὴν οἰκίαν του,
τὸν εὗρον πρὸ τῆς τρα-
πέζης του, μὲ πολὺ ζω-
ηρὰν ἑκφρασιν προσώ-
που, νὰ γράφῃ μίαν ἐπι-
στολήν.

«Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ
τελειώσω;

— «ὦ, βεβαίως!»

Καὶ ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ ἐπιστολή:

«Ἰδοὺ μία ἐπιστολή, εἶπε δεικνύων
μοι αὐτήν, ἡ ὁποία θὰ συμπληρώσῃ τὰς
συνομιλίας μας. Δέν σὰς τα εἶπα ὅλ'
ἀκόμη. Περὶ τὸ ξύλινόν μου πόδι ἐ-
πλέχθη ἐν μικρὸν μυθιστόρημα, πολὺ
ἀπλοῦν, τὸ ὁποῖον ὅμως πολὺ μὲ συγ-
κινεῖ καὶ ἐλπίξω νὰ συγκινήσῃ καὶ σὰς
ἐξ αἰτίας μου.

»Ὅταν ἀκόμη διέτρεχα τὸν ἔσχατον
κίνδυνον, μετὰ τὴν ἐγχείρησιν, ὁ χει-
ροῦργος μοῦ ἔστειλεν ἀπὸ τὸ Παρίσι
ένα βοηθόν του, ἕνα νεαρόν διδάτορα, διὰ
νὰ μου κάμῃ τοὺς ἐπιδέσμους. Εἶνε ἀ-
ποτρόπαιον θέαμα τὸ ἀκρωτηριασμένον
μέλος! Διὰ τὴν νεότητά προπάντων
ἀποτελεῖ ἀντικείμενον οἴκτου, ἀποστρο-
φῆς, φρίκης, τὴν ὁποίαν πολλὰκις καὶ ἡ
γενναϊότερα καρδιά δέν δύναται νὰ κα-
τανικήσῃ. Μαζί μας ἔξῃ μία ἀνεψιά
τῆς συζύγου μου, τὴν ὁποίαν εἶχαμεν
υιοθετήσῃ, καὶ ἡ ὁποία εἰσῆρχετο τότε
εἰς τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας
τῆς. Ἐξ ἰδίας προαιρέσεως αὐτὴ ἐγι-
νεν ἡ βοηθὸς τοῦ ἱατροῦ. Δέν ἠσθάνετο
καμμίαν δειλίαν, καμμίαν ἀποστροφὴν,
καμμίαν φρίκην. Ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι
ἀνέκαθεν ἦτο Ἀδελφὴ τοῦ Ἑλέους.
Ὁ νεαρὸς χειρουργὸς συνεκινήθη πολὺ
ἀπὸ τὴν γενναϊότητά της, τὴν ἀφοσίωσιν

καὶ τὴν ἀπλότητα. Ἀλλὰ καὶ εἰς ἐ-
κείνην ἔκαμεν ἐντύπωσιν μεγάλην ἡ
πρὸς ἐμὲ ἀφοσίωσίς του. Ἡ κοινὴ των
συμπάθεια τοὺς ὠδήγησε πρὸς ἄλλο αἰ-
σθημα. Εἶχον ἀγρυπνήσῃ ὁμοῦ, εἶχον
κλαύσῃ ὁμοῦ, εἶχον προσευχῇ ὁμοῦ,
εἶχον ἐλπίσῃ ὁμοῦ καὶ μίαν νύκτα, ὅταν
ἐξέλειψε πλέον πᾶς κίνδυνος, ἐμνη-
στεύθησαν παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ
ἡγαπημένου των ἀσθενοῦς, τὸν ὁποῖον
αὐτοὶ εἶχον σώσῃ! Ἡ προῖξ, τὴν ὁ-
ποίαν ἡμποροῦσα νὰ δώσω εἰς τὴν ἀνε-
ψιάν μου ἦτο σχετικῶς μικρά καὶ ἐκεῖ-
νος δέν εἶχε σχεδὸν τίποτε, οὕτε κἂν
τὴν ἄδειαν ἀκόμη νὰ μετέρχεται τὸν
ἱατρόν. Ἀλλ' εἶχον θάρρος καὶ οἱ δύο,
πεποιθήσιν ἀμοιβαίαν, καὶ ἀγάπην. Ὁ
προϊστάμενός του μού τον ἐσύστησεν ὡς
νέον μὲ πολὺ μέλλον. Τοῦτο μ' ἔκαμε
νὰ συγκατατεθῶ ἀδύνατον, ἔλεγα, ἄλ-
λως τε νὰ μὴ ἐλπομὴν ὅτι ὁ Θεὸς γάμον,
συναπτόμενον ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας.
Καὶ μετὰ ἐξ μῆνας προσδοκίας καὶ δοκι-
μασιῶν, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων
ἐκείνη μὲν συνεπλήρωσε τὴν μικράν της
προῖκα, ἐκεῖνος δὲ μετὰ λαμπρὰς ἐξε-
τάσεις, ἔλαβε τὴν ἄδειάν του, ἐγκαινί-
ασα τὸ ξύλινόν μου πόδι, ὠδηγήσας τὴν
ἀνεψιάν μου εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ τὸ
στεφάνωμα. ὦ, τί λαμπρὰ ἡμέρα! Καὶ
πόσον εἶχα δίκαιον! Ἐπέρασαν δύο
ἔτη ἀπὸ τότε. Ζοῦν πολὺ ἡγαπημένοι,
ἐκεῖνος πηγαίνει λαμπρά· ἔχουν τώρα
καὶ ἕνα κοριτσάκι τὸ ὁποῖον λατρεύουν.
Ἰδοὺ τὸ γράμμα, ποῦ μοῦ ἔστειλε σή-
μερα τὸ πρωτὶ ἡ ἀνεψιά μου: Εἰς αὐτὸ
ἀπαντοῦσα, ὅταν ἤλθατε:

«Ἀγαπητὴ καὶ πολυπόθητε θεῖέ μου.
» Σήμερα εἶνε ἡ ἐπέτειος τοῦ γάμου μας.
» Πόσον λυπούμεθα ποῦ δέν εἶνε δυνα-
» τὸν νὰ ἔλθωμεν νὰ σας ἀσπασθῶμεν.
» Συλλογισθῆτε λοιπόν· παρήλθον δύο
» ἔτη εὐτυχίας, ἡ ὁποία αὐξάνει ὁλονέν
» καὶ τὴν ὁποίαν εἰς σὰς καὶ μόνον ὁ-

» φείλομεν! Πόσον πρέπει λοιπόν νὰ
» σας ἀγαπῶμεν, νὰ σας λατρεύωμεν!
» Τὸ ὄνομά σας εἶνε τὸ πρῶτον ποῦ ἐ-
» μαθα εἰς τὴν μικράν μου θυγατέρα.
» Ὅτι εἶθε ὁ πρῶτος, διὰ τὸν ὁποῖον θὰ
» παρακαλέσῃ τὸν Θεόν. Ὑπάρχει ἐν
» τούτοις ἐν νέφος εἰς τὸν αἰθριόν μας
» οὐρανόν: ἡ σκέψις ὅτι ἡ εὐτυχία μας
» παρήχθη ἀπὸ τὴν δυστυχίαν σας καὶ
» ὅτι ἐνῶ ἡμεῖς ἐδῶ εἴμεθα πλήρεις χα-
» ρᾶς καὶ εὐδαιμονίας, σεῖς μετὰ κόπου
» κάμνετε τὸν γυρὸν τοῦ κήπου σας μὲ
» τὸ ξύλινόν σας πόδι. Ἀδύνατον νὰ
» το συλλογισθῶ αὐτὸ χωρὶς νὰ κλαύσω.
» Δέν τολμῶ πλέον νὰ εἶμαι τόσο ἐυ-
» τυχῆς... μέφομαι μάλιστα τὸν ἐκυ-
» τὸν μου δι' αὐτό. Συγχωρήσατέ με,
» καλέ μου θεῖς, καὶ εὐλογεῖτέ μας ὅπως
» σὰς ἀγαπῶμεν.»

— «ὦ, εἶνε πολὺ συγκινητικὴ αὕτη
» ἡ ἐπιστολή, εἶπα.

— Νὰ! ἀλλ' ἀκούσατε τί της ἀπὴν-
» τησα καὶ ἐγώ:

«Νὰ μου κάμῃς τὴν χάριν νὰ σω-
» πάινῃς. Διὰ τὸ λοιπόν μοῦ ὁμιλεῖς
» οὕτω διὰ τὸ ξύλινόν μου πόδι; Νομί-
» ζεις ὅτι πρόκειται περὶ δυστυχίας;
» Δέν ἡξεύρεις ὅτι ποτὲ δέν το κυττά-
» ζω, χωρὶς νὰ τῷ λέγω εὐχαριστῶ;
» Χιλιάκις περισσότερο μοῦ ἔκαμε κα-
» λὸν παρὰ κακὸν καὶ ἐάν μοῦ ἐπρότει-
» νεν ὁ Θεὸς νὰ ξεγίνουν διαμιάς, ὅσα
» ἐγιναν πρὸ τριῶν χρόνων, νὰ σου
» πάρῃ ὅπῃσιν τὴν εὐτυχίαν σου καὶ νὰ
» μοῦ δώσῃ αὐτὴ αὐτὴ τὸ ξύλινόν μου
» πόδι, θά τῷ ἔλεγα: «Φύλαξέ μου
» το διὰ τὸν ἄλλον κόσμον, καλέ μου
» Θεέ! Εἰς αὐτὸν δέν θέλω ἄλλο ἀπὸ
» τὸ ξύλινον αὐτὸ πόδι, ποῦ μ' ἐδόθησε
» νὰ ὠδηγήσω τὴν ἡγαπητήν μου ἀνε-
» ψιάν εἰς τὴν ἐκκλησίαν!»

Κατὰ τὸν Ἀκαδημαϊκὸν Ε. Legouvé
ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΣΥΜΠΑΙΚΤΗΣ

Αὐτὸ που θὰ σου διηγηθῶ τώρα—μοῦ
εἶπε μίαν ἐσπέραν ἡ Σελήνη, —συνέβη
τὸ περασμένον ἔτος εἰς μίαν μικράν ἐ-
παρχιακὴν πόλιν. Ἀνέγνωσα τὴν ἱστο-
ρίαν κατόπιν εἰς τὰς ἐφημερίδας· ἀλλὰ
δέν τὴν διηγούντο τόσο καλὰ, ὅσον τὴν
εἶδα ἐγώ. Ἀκουσε λοιπόν:

Ὁ ἀρκουδιάρης ἐκάθητο εἰς τὴν αἴ-
θουσαν μικροῦ πανδοχείου καὶ ἐδειπνοῦσε
ἡσυχα, ἐνῶ ἡ ἀρκτοῦς του, — ἡμερον ζῶν
τὸ κακομίρον, ποῦ δέν ἐπέτρεπε κανένα
ἄν καὶ εἶχε ἕνα μοῦτρο ἀρκετὰ φοβερόν,
— ἦτο δεμένη ἀμελῶς ἔξω εἰς τὴν αὐλήν,
ὅπισθ ἀπὸ ἕνα σωρὸν ξύλων. Ἐπάνω
εἰς τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο μικρὰ δωμάτια, εἰς
τὰ ὁποῖα ἐκατοικοῦσεν ἡ οἰκογένεια τοῦ
ξενοδόχου, τὰ τρία παιδάκια του ἐπαίζαν,
φωτιζόμενα ἀπὸ τὰς ἀκτίνάς του. Τὸ με-

γαλῆτερον μόλις ἦτο ἐξ ἐτῶν τὸ μικρό-
τερον δὲν θὰ ἦτο ἀκόμη δύο. Ἐξαφνα
ντοῦ π! ντοῦ π! ντοῦ π! Κάποιος
ἀναβαίνει βαρεῖα—βαρεῖα, τὴ σκάλα.
Πότος νὰ εἶνε ἀρά γε; Ἡ θύρα ἀνοίγει:
καὶ ἐμβαίνει... ἡ κυρία ἀρκουῖδα. Ἐ-
βαρέθηκε, φαίνεται, νὰ μένῃ μόνῃ της
ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν αὐλήν, ἐλύθηκε καὶ
μὰ καὶ θυό, ἴσα ἐπάνω... Τὰ εἶδα ὅλα
μὲ τὰ μάτια μου, — μοῦ ἔλεγεν ἡ Σε-
λήνη. Εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ παιδία ἐκατα-
τρόμαξαν, ποῦ εἶδαν ἑξαφνα ἐμπρὸς των
τὸ πελώριον καὶ μαλλιαρὸν ἐκεῖνο ζῷον.
Καὶ ἔτρεξαν νὰ κρυφθοῦν ἀπὸ κάτω ἀπὸ
τὰ ἐπιπλα. Ἀλλὰ ἡ ἀρκτοῦς τὰ εὔρε
καὶ τὰ τρία καὶ ἄρχισε νὰ τα μυρίζῃ.
νὰ τα γλύφῃ, χωρὶς ὅμως νὰ τα πειράξῃ
διόλου. «Πρέπει νὰ εἶνε μεγάλο σκυλί»
εἶπαν τὰ παιδία καὶ τὴν ἐχάιδευσαν. Τότε
ἡ ἀρκτοῦς ἐξηπλώθη εἰς τὸ πάτωμα. Τὸ
μικρότερον παιδάκι ἀνέβη εἰς τὴν ράχιν
της καὶ ἤρχισε νὰ παίξῃ τὸ κρυφτό, νὰ
χώνῃ τὸ κεφάλαιόν του μὲ τὰ χρυσὰ του
σγουρά μέσα εἰς τὴν πυκνὴν καὶ μαύρην
γούναν τῆς ἀρκτοῦ. Κατόπι τὸ μεγαλὴ-
τερο ἐπῆρε τὸ τύμπανόν του καὶ ἤρχισε
νὰ το κτυπᾷ μὲ δύναμιν. Ἀμέσως τότε
ἡ ἀρκτοῦς ἐσηκώθη εἰς τὰ πσινά της
ποδάρια καὶ ἄρχισε νὰ χορεύῃ. «ὦ, τί
εὐμορφος ποῦ ἦτο ὁ χορὸς της!.. Τὰ
παιδία ὕστερα ἐπῆραν τὰ τουφεκάκια τους,
ἔδωσαν ἕνα εἰς τὴν ἀρκτοῦ καὶ ἐκείνη
τὸ ἐπῆρε καὶ το ἐκράτησε καλὰ. Τὴ θαν-
μάσιο σύντροφο γὰρ τὰ παιγνίδια ποῦ
βρῆκαν τὰ παιδία! Καὶ ἄρχισαν νὰ βη-
ματίζουν καὶ οἱ τέσσαρες. Ἐν δὲ, ἐν δὲ!

Κάποιος τότε ὤθησε τὴν θύραν καὶ
εἰσῆλθε... Ἦτο ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν.
ὦ νὰ ἔβλεπε τί τρόμος πού τὴν ἐπίασε
ἐκείνην τὴν στιγμήν! Ἀλαλή, μὲ πρό-
σωπον κάτωχρον, μὲ στόμα ἡμιάνοικτον,
μὲ μάτια γουρλωμένα, ἀπέμεινε ἐκεῖ
μαστισμένη. Ἀλλὰ τὸ μικρότερον παιδάκι
τῆς ἔκαμε νεῦμα νὰ ἡσυχάσῃ καὶ τῆς
εἶπε γλυκά:

— Μὴ φοβᾶσαι, μαμά! τοὺς στρα-
τιώτες μονάχα παίζουμε. Εἴμαστε ὁλοι
φρόνιμοι!»

Ὑστερα ἀνέβηκεν ὁ ἀρκουδιάρης.

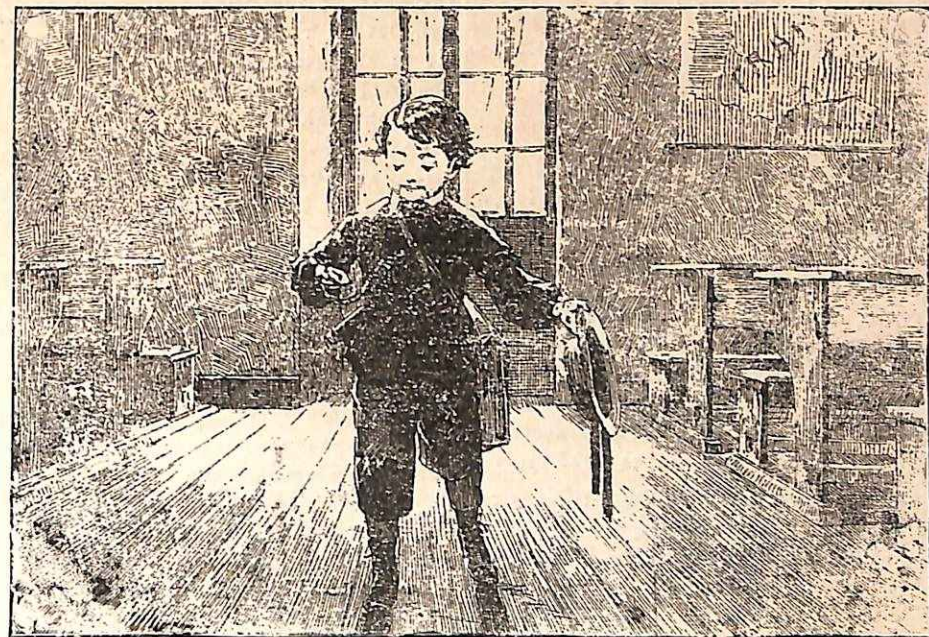
(Ἐκ τῶν τοῦ ΑΝΔΡΕΕΝ)

ΥΣ ΑΓΡΙΟΣ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

Ἐν ἀγριογούρουνο
σὲ μὴ πέτρ' ἀκόνιζε
τὰ μεγάλα δόντια του·
ἀλεποῦ το ῥώτησε:
— Κυνηγὸς δέν ἔρχεται,
σκύλος δέν ἐθάνηκε,
δὲ μου λὲς τὰ δόντια σου
νάκονιζες τ' ἦθελες;
— Ἀλεποῦ, πῶς τῷ κανες
καὶ δέν το κατόλαδες;
πρὶν νάλθῃ ὁ κίνδυνος
ξενοδόχου, τὰ τρία παιδάκια του ἐπαίζαν,
φωτιζόμενα ἀπὸ τὰς ἀκτίνάς του. Τὸ με-

(Ἀλυσίος μῦθος)

Ι. Ρ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΤΙΚ — ΤΑΚ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὁ μπαμπᾶς μοῦ ἐχάρισε ἕνα ὥρολογάκι. Τί χαρὰ! Ἀκόμη δέν
το πιστεύω καλὰ—καλὰ, ὅτι ἀπὸ χθὲς ἔχω ἕνα ὥρολογάκι δικό μου,
ἐντελὲς δικό μου. Καὶ εἶνε τί εὐμορφο καὶ τί μικρούτσικο τὸ ὥρολο-
γάκι μου! Ὁ μπαμπᾶς μου εἶπε: «Νά, Τάσσο, ἐπειδὴ εἶσαι φρόνιμος
καὶ ἐπιμελής, πάρε ἕνα ὥρολογάκι μικρὸ καὶ καλὸ σὰν κ' ἐσένα!»
Δέν το χορταίνω ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμήν. Τὸ ἀνοίγω, τὸ κλείω, τὸ
κυττάζω, τὸ φιλῶ, τὸ χαϊδεύω, τὸ βάζω στ' αὐτὶ μου...

Καὶ τὸ ὥρολογάκι κτυπᾷ σὰν μικρὴ καρδοῦλα: Τικ-τάκ! τικ-τάκ!
Εἶνε ζωντανὸ τὸ ὥρολογάκι μου. Δι' αὐτὸ θέλει καὶ πολλὴν προσοχήν.
Αὐτὸ δέν εἶνε σὰν κατὶ ἄλλα παιγνίδια, ποῦ ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τα
ρίξῃ καὶ κάτω χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε. Ἀ, ὅχι! τὸ ὥρολογάκι εἶνε
ὀλωδιδίου ξεχωριστό. Τὸ παραμικρὸ νὰ πάθῃ, καθὼς μοῦ εἶπε ὁ μπα-
μπᾶς, ἡ καρδοῦλα σταματᾷ ἀμέσως καὶ δέν κάμνει πιά τικ τὰκ, τικ
τάκ!

Τὸ ὥρολόγι ὅμως δέν εἶνε καθεαυτὸ παιγνίδι. Εἶνε χρήσιμον, πολὺ
χρήσιμον πράγμα. Σοῦ δείχνει τὴν ὥραν, σοῦ ἐνθυμίζει τὰ χρέη σου,
τὰ μαθήματά σου, σοῦ φωνάζει ὅτι ὁ καιρὸς περνᾷ καὶ δέν πρέπει νὰ
τον χάνῃς. Αὐτὰ μοῦ εἶπε ὁ μπαμπᾶς. Ἀπὸ χθὲς ποῦ το ἔχω, δέν
θέλω νὰ χάσω οὔτε στιγμή. Σήμερα τὸ πρωὶ ποῦ ἐξύπνησα εἶδα εὐθὺς
τὸ ὥρολογάκι μου. Καὶ ἅμα μοῦ εἶπε μὲ τοὺς χρυσοὺς του δείκτας ὅτι
ἡ ὥρα εἶνε ἑπτὰ καὶ τέταρτο, ἀμέσως ἐπετάχθηκα ἀπὸ τὸ κρεβάτι,
ἐνδύθηκα γρήγορα, ἤπια τὸ γάλα μου γρήγορα, ἐπέρασα μὴ τὰ μα-
θήματά μου καὶ ἔτρεξα εἰς τὸ σχολεῖον. Ἦλθα πρῶτος! κανεὶς δέν
ἔχει ἔλθῃ ἀκόμη. Ποτέ μοῦ δέν το κατῴρῃσα αὐτὸ καὶ ὁ διδάσκαλος
εἶχε πάντα παράπονα πῶς ἀργοῦσα. Νὰ ἤξευρα ὅμως, τί θὰ πῇ σήμερα
ποῦ θὰ με ἰδῇ ἐδῶ τόσο ἑνωρίς; Καὶ αὐτὸ τὸ χρεωστῶ εἰς τὸ ὥρολο-
γάκι μου. Τικ-τάκ, τικ-τάκ.

Ἐλα ἐδῶ, χρυσὸ μου ὥρολογάκι νὰ σε ξαναφιλήσω. Ἐσὺ θὰ γίνῃς
ὁ καλλίτερός μου φίλος. Θὰ σε προσέχω πολὺ, πολὺ. Θέλω νὰ μου
ἐνθυμίζῃς πάντα ὅτι ὁ καιρὸς περνᾷ καὶ ὅτι δέν πρέπει νὰ χάνω οὔτε
στιγμή. Ἐλα τώρα νὰ μοῦ τα πῇς καὶ σὺ εἰς τ' αὐτὶ...

Καὶ τὸ ὥρολογάκι κτυπᾷ ὁλοένα σὰν μικρὴ καρδοῦλα: Τικ-τάκ!

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
(ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ)
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 213)

Τὸ μόνον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον διετήρει κάποιαν ἀταραξίαν, ἦτο ἡ Ἑλένη, ἡ νεορὰ θαλαμηπόλος· ὠπλισμένη μετὰ μίαν γυναικείαν ὀμβρέλλαν κατεδίωκεν ἕνα πρᾶγμα ἄσπρον, τὸ ὁποῖον ἔτρεχε μετὰ μεγάλην ταχύτητα ἀπὸ τὴν μίαν ὡς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ προδόμου. Ἀλλ' εἰς μάτην ἠγωνίζετο· δὲν κατάρθονε νὰ το φθάσῃ, ἕως ὅτου τὸ ἄσπρον ἐκείνο πρᾶγμα εἰσέδυσεν ἀπὸ τὸ στενὸν ἀνοιγμά τῆς θύρας καὶ ἐχάθη εἰς τὸ κελλάριον.

— Τί ἔχεις, Λουκία μου; τί ἔχεις, παιδάκι μου; ἀνέκραξεν ἡ λαίδη Ἐνσβορτ εἰσβάλλουσα εἰς τὸ δωμάτιον — τί συνέβη;

— Τὰ ποντίκια! τὰ ἄσπρα ποντίκια! εἶπε τρέμων τὸ κοράσιον. Ἐνα πλῆθος εἶνε ἐδῶ μέσα· τρέχουν εἰς τὸ πάτωμα. ὦ, φοβοῦμαι, φοβοῦμαι!

— Μάλιστα, ποντίκια! ἐπανέλαβε γαλλιστὶ ἡ δεσποινὴς Ἄλβυ, μαζεύουσα περισσότερον ἀκόμη τὰ φουστάνια τῆς.

— Νά, ἕνα θέλει νάνεβη ἔς τὸ τραπέζι, εἶπε θρηνηδῶς ἡ Λουκία, νὰ το! τὸ αἰσθάνομαι!

— Ὅχι, δὲν εἶνε πειὰ! ἀνῆγγειλεν ἡ Ἑλένη θριαμβευτικῶς σείουσα τὴν ὀμβρέλλαν τῆς. Ἐδίωξα καὶ τὸ τελευταῖον· τρύπωσε μέσα ἔς τὸ κελλάρι.

— Κλείστε τὴν πόρτα μὴν ξαναέλθῃ! ἀνέκραξεν ἡ λαίδη Ἐνσβορτ, καὶ ὀρμήσασα πρὸς τὴν Λουκίαν ἐθλίψεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς.

— Πουλάνι μου, ἔλεγε, χρυσό μου παιδί... Πῶς ἐφοβήθηκα... Τὸ μπουκαλάκι μετὰ τὸν αἰθέρα! γρήγορα φέρτε μου τὸ μπουκαλάκι! Ἀχ! καὶ νερό! φέρτε κρῖον νερό! Ἐλιποθύμησε τὸ παιδί!

Καὶ τῷ ὄντι ἡ Λουκία ἐπέσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀναίσθητος.

Ἡ καϊμένη ἡ κούκλα! Ἦτο τόσο ὀλίγον γενναῖος, ὥστε ἡ συγκίνησις ἐκείνη ἦτο ἡνωτέρα τῶν δυνάμεων τῆς. Τὴν ἐξήπλωσαν εὐθὺς εἰς ἕνα καναπέν, ὠχρὰν ὠχρὰν καὶ μετὰ ἐνδύματα καταζαρωμένα, ἐνῶ ἔφευγε δρομαῖον τὸ ἀμάξι μετὰ διαταγὴν νὰ φέρῃ τὸν ἱατρὸν.

Ὁ Φίλιππος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφανατάζετο ὅτι ἡ ἀθῶπα τὸ ἀστείονος θὰ εἶχε τόσο τραγικὸν τέλος, εἶχεν ὅλην τὴν διάθεσιν νὰ θεωρήσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦλάχιστον ὡς δολοφόνον, ἐνῶ ἐκρυπτε ταχέως εἰς τὴν τάπητον τοῦ ἑνα πραγματάκι καὶ ἐδίπλωνε τὴν μακρὰν μαύρην κλωστήν, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἦτο δεμένος.

Ἐσθάνετο συγχρόνως φόβον καὶ ἐκπλήξιν, βλέπων κατὰ ποῖον τρόπον ἐτελείωσεν ἡ ἀπόπειρά του «νὰ τα φταίσῃ» μετὰ τὴν Λουκίαν. Χωρὶς νὰ ναιμεῖν

τὰς φοβερὰς συνεπείας τοῦ ἀστείου του, ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐπέσεν εἰς τὸ κρεβάτι του, συλλογιζόμενος ἀνυσύχως τί θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν λαίδη Ἐνσβορτ, ἀλλὰ καὶ γελῶν χωρὶς νὰ θέλῃ διὰ τὴν κωμικὴν σκηνὴν ἡ ὁποία διεδραματίσθη εἰς τὸν προθάλαμον καὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρξε μάρτυς αὐτόπτης, κρυμμένος ὀπισθεν τῆς ἡμικλείστου θύρας.

Ὅταν συνῆλθεν ὀλίγον ἡ Λουκία — τοῦτο δὲ συνέβη γρήγορα, πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ἱατροῦ, — ὁ οἰκονόμος Βασέτος, μετὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐκείνο ὕψος, τὸ ὁποῖον δὲν ἄφινε ποτέ, μετὰ γαλήνιον καὶ ἀτάραχον πρόσωπον ὡς προσώπειον, εἰσῆλθεν ἀθουρῶς εἰς τὴν αἴθουσαν, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ εὐσεβάστως τί συνέβη.

Ὡς ἀρχαῖος ὑπηρέτης τῆς οἰκίας ἔχαιρε μερικὰ προνομία.

— Μάλιστα! κάμνεις πῶς δὲν ἤξεύρεις! Μέσα ἔς τὸ κελλάρι σου εἶνε! ἀνέκραξεν ἡ λαίδη Ἐνσβορτ, ἡ ὁποία ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐπανεύρῃ τὴν ψυχραμίαν τῆς.

— Τί εἶνε μέσα ἔς τὸ κελλάρι μου, μετὰ τὴν ἀδειάν σας, κυρία; ἠρώτησεν ὁ οἰκονόμος.

— Τί; ποντίκια!

— Ποντίκια; ποντίκια μέσα ἔς τὸ κελλάρι μου;

— Ἡ Ἑλένη τα εἶδε ποῦ ἐκρύφθησαν ἐκεῖ μέσα.

— Ποτέ δὲν ἦταν ποντίκια εἰς τὸ κελλάρι μου! ἀπήντησεν ὁ οἰκονόμος, μετὰ ὕψος ἀνθρώπου καίριως προσβεβλημένος. Ἄς μου ἐπιτρέψῃ ἡ κυρία νὰ τῇ εἰπῶ μετὰ τὴν ἀδειάν σας, κυρία μου! καὶ ὁ Φίλιππος κάθηται καὶ μελετᾷ τὴν γραμματικὴν του.

— Πολὺ περιέργον πρᾶγμα, ἐπιθύρεισεν ἡ λαίδη Ἐνσβορτ. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό; Ἐγὼ δὲν πείθομαι ἀκόμη, δὲν πείθομαι. Καλὰ, πῆγαινε τώρα, Βασέτε, καὶ ἄμα γίνῃ καλλίτερα ἡ μὴς Βὰν Νόρκωμ;

— Μετὰ τὴν ἀδειάν σας, κυρία μου, ποτέ τὰ ἄσπρα ποντίκια τοῦ κυρίου Φιλίππου δὲν ἐπάτησαν εἰς τὸ κελλάρι μου.

— Τὰ εἶδα, ἡ μάλλον εἶδα ἕνα. Εἴμπορεῖ νὰ ἦταν αὐτὸ μονάχα, δὲν ἤξεύρω· εἶπεν ἡ Ἑλένη μετὰ κάποιαν πονηρίαν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, τὴν ὁποίαν εἰς μάτην προσεπάθει νὰ κρύψῃ, διότι αὐτὴ μάλλον διεσκεδάσε παρὰ ἐθύμωσε μετὰ τὴν ἀστείότητα, τὴν ὁποίαν ἀπέδωκεν εἰς τὸν Φίλιππον.

— Κ' ἐγὼ τα εἶδα ποῦ ἔτρεχαν ἔς τὸ πάτωμα, εἶπε καὶ ἡ γαλλὶς παιδαγωγός.

— Κ' ἐγὼ τα αἰσθάνθηκα ποῦ ἤθελαν νάνεθουν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, προσέθεσεν ἡ Λουκία.

— Μετὰ τὴν ἀδειάν σας, κυρία μου, εἶπεν ὁ οἰκονόμος, (ἀμετὰ τὴν ἀδειάν σας) ἦτο, καθὼς βλέπετε, ὁ συνηθέστερος τύπος τῆς οἰκίας (τοῦ), τὰ ποντίκια τοῦ

κυρίου Φιλίππου δὲν ἐβγήκαν διόλου ἀπὸ τὸ κλουβὶ των.

— Πῶς εἴμπορεῖς νὰ ὑποστηρίξῃς ἕνα τέτοιο ψεῦμα, Βασέτε! εἶπεν ἡ λαίδη Ἐνσβορτ, πολὺ δυσχερομένη. Θέλεις νὰ πῇς ὅτι ἡ μὴς Βὰν Νόρκωμ ἠπατήθη;

— Διόλου, κυρία μου· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀδειάν σας, ἐγὼ νομίζω ὅτι πρόκειται περὶ ὀπτικῆς ἀπάτης.

Καὶ τὰς δύο τελευταίας λέξεις ὁ οἰκονόμος ἐπρόφερε μετὰ πολλὴν ἔμφρασιν.

— Εἰσαι τρελός, Βασέτε, εἶπεν ἡ λαίδη Ἐνσβορτ, ὑψούσα τοὺς ὤμους.

— Μετὰ τὴν ἀδειάν σας... ἐφέλλισεν ὁ οἰκονόμος.

— Ναί· ἐξηκολούθησεν ἡ λαίδη· δὲν πρόκειται διόλου περὶ ὀπτικῆς ἀπάτης. Θὰ εἶνε πάλι κανένα παιχνίδι ἐκείνου τοῦ κατεργάρη... Ἄ, μὰ ἔγινε πλέον ἀνυπόφορος!

— Τότε κυρία, θὰ μου ἐπιτρέψετε νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ ἂν τὰ ποντίκια εὐρίσκονται εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου Φιλίππου. Διότι, τελοσπάντων, μετὰ τὴν ἀδειάν σας, ἂν εἶνε μέσα ἔς τὸ κλουβὶ των, δὲν μποροῦν νὰ εἶνε καὶ εἰς τὸ κελλάρι μου! συνεπέραναν ὁ οἰκονόμος, πολὺ εὐχαρίστημένος ἀπὸ τὴν λογικὴν του.

Καὶ ἐπεξηγήσας ὅπως ἐπεθύμει μίαν χειρονομίαν τῆς λαίδης Ἐνσβορτ, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον — μετὰ τὴν ἰδίαν πάντοτε ἀκαμψίαν, — καὶ μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψε.

— Δέν σας το ἔλεγα; εἶπε μετὰ θριαμβευτικὸν ὕψος. Τὰ ποντίκια κοιμοῦνται ἡσυχά-ἡσυχά μεσ' ἔς τὸ κλουβὶ των, μετὰ τὴν ἀδειάν σας, κυρία μου! καὶ ὁ Φίλιππος κάθηται καὶ μελετᾷ τὴν γραμματικὴν του.

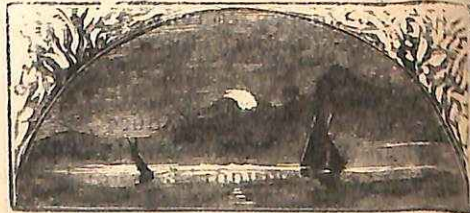
— Πολὺ περιέργον πρᾶγμα, ἐπιθύρεισεν ἡ λαίδη Ἐνσβορτ. Πῶς ἐξηγεῖται αὐτό; Ἐγὼ δὲν πείθομαι ἀκόμη, δὲν πείθομαι. Καλὰ, πῆγαινε τώρα, Βασέτε, καὶ ἄμα γίνῃ καλλίτερα ἡ μὴς Βὰν Νόρκωμ θὰ κάμω ἀνακρίσεις.

Ὁ οἰκονόμος ὑπεκλίθη ἐδαφιαίως καὶ ἀπεσύρθη. Μεθ' ὅλην τὴν ἀπαθειαν, τὴν ὁποίαν προσεπάθει νὰ ἐπιτηδεύει εἰς κάθε περίστασιν, οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐξέφραζαν χαρὰν.

— Τὸ καϊμένο τὸ παιδί! εἶπε καθ' ἑαυτὸν κλείσας τὴν θύραν τοῦ δωματίου του, μετὰ στεναγμὸν ἀνακουφίσεως. Ἐγὼ τὸ γλύτωσα αὐτὴν τὴν φορὰν ἀπὸ καλὴν τιμωρίαν.

(Ἐπετα· συνέχεια)

ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΚΑΚΗ ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ὁ ἄγγλος Ἐρβέρτος Σπένσερ εἶνε ὁ μέγιστος καὶ ἐνδοξότερος τῶν ζώντων φιλοσόφων. Ἡ φιλοσοφία του ὅμως δὲν τον ἐμποδίζει νὰ εἶνε ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, νὰ συχνάζῃ εἰς τὰς ἀριστοκρατικὰς λέσχας τοῦ Λονδίνου καὶ νὰ παίξῃ εἰς τὰς ὥρας τῆς σχολῆς του ὀλίγον μπιλιάρδο, τὸ ὁποῖον προτιμᾷ ἀπὸ ὅλα τὰ παιγνίδια.

Μίαν ἡμέραν εἰς τὴν Λέσχην, νεαρὸς λόρδος τῷ ἐπρότεινε νὰ παίξουν μαζὶ μίαν παρτίδαν μπιλιάρδου. Ὁ Σπένσερ ἐδέχθη προθύμως. Ἀλλ' ὁ ἀντίπαλος ἔτυχε τόσο δεξιὸς παίκτης, ὥστε ἐτελείωσε ὅλον τὸ κορδόνι, χωρὶς νὰ χάσῃ οὔτε μίαν καραμπόλαν. Καὶ ὁ φιλόσοφος εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ἔβλεπε μετὰ τὴν στέκαν εἰς τὸ χέρι, χωρὶς νὰ λάβῃ εὐκαιρίαν νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ οὔτε μίαν φορὰν!

Ἐπερήφανος πολὺ διὰ τὸ κατόρθωμα ὁ νεαρὸς λόρδος, ἀφῆκε τὴν ἰδικὴν του καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸν Σπένσερ, βέβαιος ὅτι θὰ ἐδέχετο τὰ θερμὰ του συγχαρητήρια. Ἀλλ' ὁ φιλόσοφος, ὅχι τόσο ἐνθουσιασμένος, συνωφρυνθὴ ἀπεναντίας καὶ ἐνώπιον τῶν παρισταμένων ἀπηύθυνε πρὸς τὸν νέον τὴν ἐπομένην σύντομον ἀλλὰ περιεκτικὴν προσφώνησιν:

— Ἀγαπητέ κύριε, μὴ περιμένετε συγχαρητήρια! Μετρία ἄσκησις καὶ δεξιότης εἰς τὸ παιγνίδιον τοῦτο μαρτυρεῖ πραγματικῶς καλὴν ἀγωγὴν. Ἀλλὰ τὸ κακὸ τὸ δικό σας, ὑπερβαίνει κάθε μέτρον, ἀποδεικνύει ὅτι ἐδαπανήσατε ὅλον τὸν πολυτίμον χρόνον τῆς νεότητός σας εἰς πρᾶγμα ἄσκοπον, ἐλαφρὸν καὶ ἀνωφελές!

Καὶ ὁ πρὸ μικροῦ θριαμβευτὴς ἐταπείνωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπεσύρθη κατησχυμένος, ἐνῶ ἐπιθύριζον, εἰς βάρος του βέβαια, οἱ μάρτυρες τῆς σκηνῆς αὐτῆς, ὑπομειδῶντες.

Ἐ, δὲν εἶνε μῦθος τὸ πρᾶγμα διὰ νὰ σας γράψω καὶ ἐπιμύθιον!

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Δέν ὑπάρχει πλέον βραχύδιον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ κακοῦ

Ἡ ἀνία ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ τῆς ἀκηρίας.

Τὸ περιωρισμένον πνεῦμα, ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ δοκισοφία, γενοῦν τὴν ἰσχυρογνώμοσιν. Οἱ ἰσχυρογνώμονες δὲν θέλουν νὰ παραδεχθῶν παρὰ μόνον ὅσα αὐτοὶ ἐννοοῦν· ἀλλὰ πολὺ ὀλίγα πράγματα ἐννοοῦν!

Οἱ ἀμαθεῖς εἶνε οἰηματῖαι, ὅπως οἱ τυφλοὶ βαδίζουν μετὰ ἀνυψωμένην πάντοτε τὴν κεφαλὴν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Σὰς το εἶπα χίλις φορές, ἔλεγεν ἡ Διδασκαλίσα· ἄμα εἶνε ἂν ἐμπρός, ἔλεγε ὑποτακτικῶς, ἦτα ὑπογεγραμμένον!

Τὴν ἄλλην ἡμέραν πού ἔβλεπε τὰ γραπτά τῆς Μαρίας τοῦ Φαλήρου, ἔγινεν ἔξω φρενῶν, ὅταν εἶδε τὴν λέξιν ἀγγοῦρι γραμμένην ὡς ἔξης: ἀγγοῦρι.

— Γιατί ἔτσι; ἠρώτησε.

Καὶ ἡ Μαρία τοῦ Φαλήρου πονηρῶς:

— Μὰ δὲν ἔχῃ ἂν ἐμπρός, κυρία;

Ἐστὰν ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

Ὁ Κουριοκεφαλῆς ταπεινῶς.

Ἐνῶ φεύγει ἀπὸ ἐν ξενοδοχείου, διὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ εἰς τὸ ἀτμόπλοιο, ὁ ὑπὸ πρῆξτον πησάει καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν φιλοδώρησῃ μετὰ τὴν ἐξῆς φράσιν:

— Δέν πιστεύω νὰ με ξεχάτῃ ὁ κύριος!

Καὶ ὁ Κουριοκεφαλῆς βράβει· συγκινηθεὶς ἐκ τῆς τόσης ἀγάπης:

— Ἀ, ἐννοῖά σου, παιδί μου· θὰ σου γράψω.

Ἐστὰν ὑπὸ τοῦ Τριτολέμου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΛΗ ΜΕΡΑ ΣΑΣ, παιδάκι μου! Εἰμαι ἐγὼ, ἡ Διάπλασις. Σὰς χαίρω σήμερον καὶ μετὰ τὴν εἰκόνα μου, τὴν ὁποίαν θὰ βλέπετε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, ἔτσι διὰ νὰ μὴ λησμονήσῃ τὴν μορφήν μου ἱκανοποιῶ οὕτω καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ὅλων ὅσοι μου ἔγραψαν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ με βλέπουν πολὺ συχνά.

Μ' ἐμάγευσεν ἡ ὠραιότης ἐπιστολῆς σου, Ἀνθιμμένη Δυγαρία, παλαιά μου φίλη. Εἰμαι εὐτυχής που δέν μ' ἐξέχασες — ὅπως δέν σ' ἐξέχασα κα' ἐγὼ, — καὶ πού μ' ἀγαπᾷς ὅσον καὶ πρῶτα.

Εὐγε εἰς τὸν φίλον μου Ὀρφέα! Μοῦ γράφει ὅτι θὰ ἐσπαθῶσῃ — εἶνε ἡ ἰδία του λέξις, — καὶ θὰ μου ἐγγράψῃ ἕνα σωρὸ συνδρομητάς. Περιμένω λοιπόν, ἀγαπητέ Ὀρφεῦ, καὶ εἴθε ναί, σε ἐμμοῦσῃ τοῖς δλοῖ! Ἀλλὰ τὸ ψευδώνυμον τοῦ φίλου σου δέν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σοῦ το εἰπῶ.

Ὁ φίλος μου Κομφούκιος καθὼς καὶ ὁ Τίχ-Τάκ, ὁ ἄριστος εἰς τὰς ἐξετάσεις τῶν καὶ οἱ δύο καὶ διαγωγὴν «κοσμωτάτην». Τὰ θερμὰ συγχαρητήριά μου.

Ἐκαστος μίαν βεβαίως ἔχει μητέρα — μου γράφει ὁ καλὸς μου Δὸν Κερχότς, — ἀλλ' ἡμεῖς, οἱ συνδρομηταὶ τῆς «Διάπλασεως», ἔχομεν δύο! Καὶ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ δακρύσω, ἀναγινώσκουσα αὐτὴν τὴν φράσιν; Λάβε λοιπόν τὸ μητρικόν μου φιλάν, Δὸν Κερχότς, θερμότερον παρὰ ποτε.

Ἡ μετριοφροσύνη μου ἀρέσει, φίλε Ἀρθούρε Κοέν, ἀλλὰ νὰ μὴ ὑποτιμᾷς τόσο τὸν ἑαυτὸν σου. Περιμένω τὸ διήγημά σου διὰ τὸν διαγωνισμόν. Τὰ βιβλία ἐστάλησαν. Γράφε μου.

Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια πού μου ἐζήτησες. Ἐμ. Γ. Λύδδην, καὶ περιμένω τὸ διήγημα τοῦ Διαγωνισμοῦ. Σὲ φιλῶ καθὼς καὶ τὸν ἀδελφόν σου.

Ἐλαβα τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸν 48ον Διαγωνισμόν. Κερκυραϊκὴ Μέλισσα καὶ σου ἔστειλα τὸ ζητηθὲν φυλλάδιον. Καὶ ἐγὼ εὐχομαι νὰ ἔλθῃς εἰς καλὴν θέσιν, ἀλλ' αὐτὸ βέβαια δέν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ. Ἡ προθεσμία τῆς κρίσεως σοῦ φαίνεται μὲν μακρὰ — ἔ, ἐννοῶ τὴν ἀνυπομονή σου, — ἀλλὰ εἶνε ὅσον χρειάζεται. Οἱ φίλοι μου οἱ ὅποιοι διαμένουν εἰς μακρινὰ μέρη, δέν θὰ

ἐπρόφθαναν ἄλλως νὰ μου στείλουν τὰς ἀπαντήσεις των· ἔπειτα πρέπει νὰ ἔχω καιρὸν διὰ τὴν κρίσιν τόσοι διηγημάτων! Συμφωνεῖς τώρα;

Δικαίως ἀνυπομονεῖς νὰ μάθῃς τὴν νέαν μου καινοτομίαν, Φοῦβε Ἀπολλών. Ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι μ' ἐρωτοῦν περὶ αὐτῆς. Ἐντός ὀλίγου θὰ τὴν μάθετε. Τοῦτο μόνον σὰς λέγω ἀπὸ τώρα: ὅτι θὰ εἶνε σπουδαιότερα, ἐλκυστικότερα, διασκεδαστικότερα καὶ ἀπὸ αὐτὰς ἀκόμη τὰς Κυριακάς. Αὐτὴ εἶνε πού θὰ χαλάσῃ κόσμον!

Ἐτοιμα τάποτελίσματα τῆς Β' Κυριακῆς, ἀγαπητὴ Μαρουσιώτισσα. Μόλις ἐτοιμασθῶν αἱ εἰκόνες πού παρήγγειλά, νὰ τὸ ἀμέσως καὶ τὸ διπλοῦν φύλλον. Πολὺ πιθανὸν νὰ εἶνε καὶ τὸ προσεχές. Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ εἶνε ἀκόμη ὠραιότερον. Φαντάσου ὅτι ἐλπίζω νὰ ἔχῃ καὶ μουσικὴν! Ἐλαβα τὴν ἀπάντησιν σου.

Κατὰ λάθος σοῦ ἐστάλησαν δύο φυλλάδια ἀντὶ ἐνός, φίλε Κωνσταντέ Κρίτε. Ἐλαβὸν τὸ ἐπιτραπέν ἐν.

Φαίνεται ὅτι δὲν ἀναγινώσκεις τὴν ἀλληλογραφίαν μου, Πόπη Δ. Βογπούλου. Σοῦ ἀπήντησα εἰς τὸ 23ον φυλλάδιον. Περιμένω τὸ διήγημά σου διὰ τὸν Διαγωνισμόν· νὰ μου γράφῃς τακτικά.

Μετὰ τὴν ὥραν των καὶ αἱ ἰδικαὶ σου πνευμ. ἀσκήσεις, Ἡσυχὸ Ἀεράκι. Ἀπὸ τὸν σωρὸν πού μου στέλλουν οἱ φίλοι μου καθ' ἐβδομάδα, ἐκλέγω πέντε-δέκα, τὰς καλλιτέρας ἐκ τῶν πρὸς δημοσίευσιν. Καμμίαν διάκρισιν δέν κάμνω. Πέρω ὅσας μου χρησιμοῦν καὶ ἀξίω δι' ἄλλην φορὰν τὰς ἄλλας. Ὡστε δέν θέλω νάκομα κανέν παρὰπρον δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Διατί μόνον λύσεις μου στέλλει ἡ Ἐσπερινὴ Γαλήνη, τὴν ὁποίαν ἀσπάζομαι;

Δέν σ' ἐλησμόνησα διόλου, ἀγαπητόν μου Ρόδον τῆς Εὐδοίας. Πῶς σου ἐπέρασεν αὐτὴ ἡ ἰδέα; Καλὰς προδόσεις εἰς τὴν κιβάρην!

Φίλτατε, Διογένη Λαέρτιε, σοῦ ἀρέσει τὸ ψευδώνυμον, πού σου ἐξέλεξα; Γράφε μου ὅσον ἡμπορεῖς συχνότερα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν πού εἶπα τὸνομά σου, σοῦ ἤλλαξα ψευδώνυμον, Μοῦσα Πολύμνια, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Δέν το εἶδες λοιπόν; Ἡ μήπως ἐξέχασες ὅτι μου το εἶχες προτείνει καὶ αὐτό; — Ἀληθεῖα λοιπόν ἔχεις μίαν συμμαχίαν πού θέλει νὰ λέγεται Γερμανὶς ἐνῶ εἶνε Ἑλληνὶς; Τί φοβερὸν!

Μὰ τὴν ἀλήθειαν τώρα μετὰ τῆς ζήτησε, εἶσαι ἀληθὲς δροσιστικόν· μου γράφει ὁ Λιονισμένος Τυμφορητός. Ἀλλὰ πῶς ἀφ' οὗ εἶνε χιονισμένος, ζεσταίνεται; — Εἰς τὸ σπῆτι τοῦ δλοῖ, λέγει, μετὰ διαβάσιν. Ἀκόμη καὶ ἡ γιγνίσκα του.

Εἶπα εἰς τὸν Ἀναγιάν, καλὴ Δάφνη, διὰ τοῦ προσφέρεῖς ἕνα κλάδον ἐκ τοῦ δένδρου σου διὰ τὸν Ρευματισμὸν του. Καὶ ἡ ἐξήγησίς σου ὠραιότητα.

Ἐλαβὸν καὶ τὴν μουσικὴν τοῦ «Σκοποῦ» Ἀνδρέα Ἐπειρώτα. Ὁραία εἶνε· ἀλλ' ἂν θέλῃς νὰ ἐκδώσῃς τὰ μουσικὰ ἔργα σου, πρέπει νὰ συμβουλευθῇς κανένα εἰδικὸν τα

φίλη μου και να γίνει *Τσουκνίδα*. Τοιούτοτρόπως δὲν φοβούμαι ἀπὸ ἐγθρούς. Ποῖος τοιαῦτα χαλῶσιν τὴν ἡσυχία τῆς τσουκνίδας; ὦ Πολὺ καλὰ, φίλτάτη *Τσουκνίδα*! Δεκτόν.

Ἐξηργήσωσα τὴν μετοχήν, *Χρυσάετε*, καὶ ἔστειλα τὸ ἀντίτιμον εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπιτροπὴν. Ἔχεις θερμὰς εὐχαριστίας.

Ἡρώεις τῆς ἡμέρας, καθὼς σας ἔλεγα, ἡ Ἰουλία τοῦ κ. Φαίδωνος. Σήμερον ἀποτελεῖ τὸ θέμα ὧν σχεδὸν τῶν ἐπιστολῶν τῶν μικρῶν μου φίλων. Ἐκτὸς ἐκείνων πού μου ἔγραψαν ἀπὸ πρὶν, ὁ *Δὼρ Κερῶνης* παραβάλλει τὴν Ἰουλίαν πρὸς θυγατέρα ἣ ὅποια θὰ ὕβριζε καὶ θὰ ἐπικραίνει διὰ σκληρῶν λόγων τὴν ἰδίαν αὐτῆς μητέρα· ἐλπίζει δὲ ὅτι θὰ τιμωρηθῇ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν. — Τὸ *Ρόδον τῆς Εὐδοίας* ὀνομάζει τὴν μὲν Ἰουλίαν δυστυχῇ καὶ ἀξιολύπητον, τὴν δὲ θεῖαν τῆς τρελλῆς, (κατ' αὐτῆς δὲ κυρίως εἶνε θυμωμένην). — Ἡ *Μοῦσα Πολύμνια* μὲ διαβεβαίει ὅτι ἂν αὐτὰ τῆς τα ἔλεγεν ἐκείνης ἡ Ζουλὴ αὐτοῦ ἡμέρας θὰ ἦτο νευριασμένη. — Ὁ *Λεοντόκαρδος Λεωνίδας* ἐλυπήθη πολὺ πού εἰς τὴν γλυκεῖάν μας Ἑλλάδα ὑπάρχουν τέτοια κορίτσια· ἐλπίζει ὅμως ὅτι θὰ εἶνε πολὺ ὀλίγα. — Ἡ *Ἑλλησὶς Καλλιτέχνης* εὐχεται νὰ εὐρεθῇ κατάλληλος ἰατρός διὰ νὰ τὴν θεραπεύσῃ τὴν δυστυχῇ, διότι τὴν λυπεῖται κατὰκαρδία. — Ἡ *Ὠραία Κερκυρα* μὲ βεβαίει ὅτι, ἂν εἶχε φίλην τὴν ἀνόητον αὐτὴν Ζουλήν, δὲν θὰ ἐγύριζε πλέον νὰ τὴν κυττάξῃ. — Τὸ *Μαρτεῖον τῆς Δωδώνης* θὰ ἤθελε πολὺ νὰ μάθῃ καὶ τὸ ἐπώνυμον τῆς Ἰουλίας (ἀλλ' οὐχ, αὐτὸ πλέον θὰ ἦτο σκληρότης). — Τέλος ὁ *Καλὸς Γεῖτων* ἔστειλε περὶ τούτου μίαν ὥραιον ἐπιστολήν πρὸς τὸν κύριον Φαίδωνα, ἣ ὅποια ἀξίζει νὰ δημοσιευθῇ ὁλόκληρος εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι. — Ὁ *Ὀρφεὺς* ἀσπάζεται καὶ πάντοτε ἐνθυμεῖται τὸν ἀγαπητόν του Γιαννάκη τὸν *Στρατηγόν*. — Ὁ *Κομπούσιος* εὐχαριστεῖ τὸν φίλον του *Δὼρ Κερῶνην* διὰ τοὺς ἐπαίνους καὶ τὸν συγχαίρει διότι ἐπῆρε

τὸν πρῶτον βαθμὸν μετὰ τῶν συμμαθητῶν του Ἐπιθυμεῖ δὲ πολὺ νὰ τὸν ἴδῃ. Ὁ αὐτὸς ζητεῖ τὴν ἡλικίαν τοῦ *Χαλασμοῦ Ἐδμον* καὶ τῆς *Μαρίδας τοῦ Φαλήρου*. — Ὁ *Καλὸς Γεῖτων* εὐχαριστεῖ τὴν *Ἀττικὴν Νύκτα* διὰ τὴν προθυμίαν, μὲν ἣς τῷ ἀνήγγειλε καὶ δὲν πειράζει ἂν δὲν τῷ εἶπε τὸνομά της. Ἄν ἔχῃ δὲ τὴν περιέργειαν, ἥς μάθῃ ὅτι αὐτὸς ὀνομάζεται *Ι. Α. Κ.* — Ἡ *Ποιήτρια Σαπφὼ* ἀσπάζεται τὴν *Ὠραίαν Κερκυραν* καὶ λυπεῖται πού δὲν τὴν βλέπει. — Ἡ *Μαρουσιώτισσα* διαφωνεῖ πρὸς τὴν *Λύραν τοῦ Ἀρίονος* μὲ παρακαλεῖ δὲ νὰ τῆς εἴπῃ ὅτι ἀπὸ τὸ ποίημα ἡ *Νοικοκυροῦσα* προτιμᾷ τὸ ποίημα ἡ *Γυμναστική* τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τὸν δευτέρον τόμον μου. — Τὸ *Βουχὸ Ἀεράκι* ζητεῖ τὸ Ἀληθὲς ὄνομα ἡ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς τοῦ *Ταπεινοῦ Ἰου*. — Ἡ *Ἰωρὶς* ἀντασπάζεται τὸν *Κοραῖν* καὶ τὸν συγχαίρει διὰ τὸς λαμπράς του ἐκτεάσεις. — Ὁ *Ἄρυσος Αἰὼν* συγχαίρει διὰ τὸν προβιβασμὸν τὸν *Παγωμένον Ὀκεανὸν* καὶ τὸν *Λιονισμένον Τυμφοριστὸν*. — Ὁ *Ἀνδρεῖος Ἡπειρώτης* ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ *Μαρτεῖου τῆς Δωδώνης*, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἀπερρίνεται ὁ Σκοπὸν του. Τὸ ἰδικόν του ὅμως δὲν εἰμπορεῖ νὰ τῷ εἴπῃ. — Ἡ *Ἑλλησὶς Νδξ* ἀσπάζεται τὴν *Ἑλλησὶδα Καλλιτέχνην* καὶ τὴν *Κερκυραϊκὴν Μέλισσαν*. — Τὸ *Μαρτεῖον τῆς Δωδώνης* ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς *Μαρουσιώτισσας* διότι ὑποθέτει ὅτι τὴν γνωρίζει.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ εἰς τὴν πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἐσπερον τοῦ ὁποίου ἔλαβε τὸ ἐπιμύθιον ἡ κρίσις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές. *Ἑλλησὶδα Καλλί τε, νῖδα, Λεοντόκαρδον Λεωνίδα, Λευκὴν Περιστεράν, Ἄρυσον Αἰὼνα, Γόρδιον, Ἀνθισμένην Πεδιάδα, Ἰωρὶδα* (νὰ μὴ ἔχῃ κανένα δισταγμὸν καὶ νὰ μου γράψῃ ὅσον συχνὰ θέλῃ), *Ποιήτρια Σαπφὼ* (τὰ φυλλάδια πού ζητεῖ τιμῶνται πρὸς 15 λεπ. ἑκάστον). *Καλὸν Γεῖτονα, Φαέθοντος*, κλπ. κλπ.

Εἰς τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας ἔλαβα μετὰ τὴν 13 Ἰουλίου θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ ἐπόμενον φυλλόν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἁλίσσεως στέλλονται μέχρι 20 Ἀγροῦστου ἐ. ε.

573. Ἀναγραμματισμός.

Ζῶον εἶμαι, κ' εἰς τὰς πόλεις κατοικῶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς καὶ με ἀναγραμματίσῃς.

ζῶον ἄλλο θὲ νὰ γίνω τρέχον εἰς ἐρήμους τόπους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαέθοντος.

574. Στοιχειοδύρετος

Τὸ ἔφιλον ἂν βγάλῃς καὶ ἄλφα ἰῶτα βγάλῃς.

ἐπάνω εἰς αὐτὸ παίζω κυνηγητό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χλόης τοῦ Κηρίστου.

575. Τρίγωνον

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον ζῶα πολὺ ταχέα. Ὡς τρίτον μου ζητήσατε ἀρχαῖον βασιλεῖα.

Ὅταν χαθῇ τὸ τέταρτον, τὸ πᾶν σκότος καλύπτει. Τὸ πέμπτον τοῦ τριγώνου μου ἀντανυμία κρύπτει. Καὶ μοναχὴ τῆς ἡ οὐρὰ συρρίξει τελευταία.

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυδούλου Θ. Ζωϊτοπούλου.

576-577. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδῆποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις:

Ἄστοι, νοῦς, Πάρος, ποῖος, οἶνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κομπούσιου.

578. Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν ἀντιθέτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων ἀρχαῖον γνωμικὸν ἐκ δύο λέξεων.

Φῶς, ἀγαθός, πόλεμος, χαμηλός, λαμβάνω, ἀποκρίνομαι, ἱσταμαι, ἐξηλόν, δαίμων, ἄδικος, δυστυχής, βλάπτω, βραδύνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φο. Βου. Ἀπόλλωνος.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς:

Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 ἑκάστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ. χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἑκάστος.

Β'. — Πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος πωλοῦνται οἱ ἐπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Παραγγέλλεται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς οὐστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Ὁδὸς Αἰγίου 119—Εἰς ΑΘΗΝΑΣ.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφρόνως εἰκονογραφημένους τούτους τόμους (ὧν ἑκάστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον) ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς διδασκτικὰ καὶ ἐπαγωγότατα ἠθικὰ μυθιστορήματα:

Εἰς τοὺς τόμους τῆς ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βρόχος τῶν Γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς Ἥρωας, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Δι' Διεστῆς Διακοπῆς, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20. — Ἡ Ἀδελφούλα μου ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς Λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροδινῶνος, ἐν τῷ 23, 24.

Εἰς τοὺς τόμους τῆς ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894): — α'.) Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλθα. — β'.) Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωππάρ. — γ'.) Ὁ Μικρὸς Κόμης. Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895): — α'.) Ἐν Οἰκογενεῖα. — β'.) Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί. — γ'.) Μαύρη καὶ Ἄτμος.